

Društvo
medicinskih
sester, babic in
zdravstvenih
tehtnikov
Gorenjske

Potepanje po Karnijskih

Karmen Česen, Oti Mertelj

Društvo medicinskih sester babic in zdravstvenih tehnikov Gorenjske je v soboto 18. junija organiziralo pohod v Karnijske Alpe in sicer na lep promenadni vrh Gartnerkofel/ Krniške skale 2195 m. Karnijske Alpe so dobile ime po nekdanji rimski provinci Karniji in se razprostirajo od vzhoda do zahoda v dolžini okoli 100 km ter tvorijo naravno mejo med Avstrijo in Italijo. Krniške skale so eden izmed lažje dostopnih dvatisočakov v Karnijskih Alpah v Avstriji. Greben se razteza nad znanim smučiščem Mokrine, bolj znanim pod imenom Nassfeld.

Naše potepanje se je pričelo pravzaprav v Kranju, kjer so zgodaj zjutraj na avtobus vstopili prvi pohodniki. Pot nas je vodila skozi Radovljico, na Jesenice proti Gozdu Martuljku, kjer so vstopili še zadnji ljubitelji gora in naši planinski vodički Majda in Simona. Pot smo nadaljevali preko prelaza Korensko sedlo, ki je naravna povezava med Zgornjesavsko dolino in spodnjo Ziljsko dolino in po Ziljski dolini mimo Šmohorja proti našemu izhodišču v Mokrinah.

Po slabih dveh urah vožnje smo si privoščili prvo jutranjo kavico in nato krenili proti s soncem obsijanemu kamnitemu lepotcu. Pot nas je vodila preko čudovitih pašnikov, ki se pozimi bohotijo pod snegom in zagotavljajo odlično smuko. Tokrat pa smo med zelenjem lahko občudovali tudi cvetlice, ki so po večini zaščitene. Na tem območju je tudi endemično rastišče koroške vulfenije (*Wulfenia carinthiaca*). V čast tej modro vijolični cvetlici, simbolu Karnijskih Alp, vsako leto organizirajo prireditev Wulfenifest.

Na vsakem koraku smo lahko videli majhne izvire vode, ki so pravzaprav temu pobočju tudi poklonile ime Mokrine. Ko se končuje z zelenjem poraščen predel stoji zadnja postaja sedežnice in se pot nadaljuje po prodnatem melišču do skalnatega predela, ki vodi na sam vrh. V bližini gondolske postaje je tudi zanimiv gostinski obrat, ki vabi poglede k lepo izrezljanim lesenim figuram. Od tu se nam je že odpiral lep pogled proti Ziljski dolini in Mokrinam. Čeprav se je pot vedno bolj vzpenjala, je ostajalo zadosti energije za klepet in veselo druženje, tako da so prvi prispeli na vrh po dveh urah zmerne hoje. Na razmeroma ostrem vrhu je postavljen nemški križ, ki nekoliko spominja na poveličevanje ne vedno svetle avstrijske

zgodovine (I. in II. sv. vojna). Na njem je zapisan tudi spomin na 10. oktober 1920, ki Slovenijo malce grenko opominja na izgubljeni koroški plebiscit.

Ne glede na preteklo zgodovino pa smo se mi na vrhu gorovja počutili nadvse zmagoslavno. Družina je bila vedro razposajena in imeli smo nebeški razgled na okoliške Alpe. Čeprav bi z veseljem še malo uživali na 2195 m, se je bilo potrebno previdno s preudarnim korakom vrniti v dolino. Naš spust so pospremili pogledi žvižgajočih svizcev in prva živina, ki je ležerno ležala in se pasla po travnikih. Na levi strani smo še občudovali akcijske prizore s ferate, kjer so po skalnatih vertikalah in jeklenicah plezali najbolj pogumni.

Naše potepanje pa smo zaključili z »jedjo na žlico« in sklenili, da se po dopustih kmalu srečamo na jesenski turi. Tovrstna druženja omogočajo povezovanje vseh članic in članov društva vseh generacij z namenom, da se spoznavamo in uživamo v lepotah narave. Vsi, ki se radi potepamo z Društvom vemo, da tudi v gorah srečamo prijetne sopotnike in se vedno vrnemo domov s še več pozitivne energije ter z lepimi spomini.

Foto: Simona Jeglič